

RACEK

Anton Pavlovič Čechov

Emoce jako rozsekané květiny

A. P. Čechov patří mezi hojně inscenované autory na našich jevištích. Hloubka jeho dramát, myšlenkový přesah a častá zádumčivost titulních postav je prostě naším duším blízká. Čechov však svá dramata i přes tragický obsah zamýšlel jako komedie. „Je nutné,“ napsal autor, „aby na jevišti bylo všechno právě tak složité a právě tak jednoduché jako v životě.“ A to platí i pro jeho hru *Racek*, která však u českých inscenátorů nepatří mezi ty nejoblíbenější. Přitom její obsah je jevištnímu ztvárnění tolik blízký, vždyť o čem lepším hrát, než o tom, co každý umělec dnes a denně prožívá?

Vzhledem k zaměření naší sezóny s podtitulem *Umělec - vizionář nebo parazit* byl *Racek* jasnou volbou. „Mohl by to klidně být podtitul Čechovova *Racka*, který je nejjednodušeji řečeno o lásce, smrti a umění.“, říká o vztahu hry a tématu sezóny režisérka Lucie Ferenzová. „Jednu z hlavních postav, Arkadinu, hraje *Hana Mathauserová*, která je zároveň ředitelka divadla a o „provozu umění“ v našich poměrech by mohla vyprávět hodiny. Ta hra je podle mě průřez tím, jak člověk plný ideálů a snů spadne do reality, nemá peníze, úspěch je nejasný, trápí se s láskou, je nešťastný a všechno, co tvoří, ať už píše, režíruje, hraje divadlo nebo třeba dělá hudbu, musí dennodenně podrobovat otázce, jestli to má smysl a jaký. Někdy je to fakt na palici, ale někdy je to opojně svobodné, zábavné a krásné. Proto to asi všichni děláme. Čechov byl jeden z prvních absurdních dramatiků.“, pokračuje Lucie.

„Potřebujeme nové formy. Nové formy potřebujeme, a když nejsou, tak radši nepotřebujeme vůbec nic.“

A co si o nových formách myslí režisérka? „Mluví se tam o nových formách, ale taky o tom, že nakonec o nové formy nejde, ale o to, že člověk píše (nebo prostě tvoří), protože mu to leží na srdci... Zároveň když to Čechov psal, blížily se velké celospolečenské změny – revoluce, války, totální změna hodnot. Nastupovaly první avantgardy... Těch nových forem je dnes hodně, inspiroju se v hudbě, výtvarném umění atd.“

Důležitou složkou inscenace je i scénická hudba jejímž autorem je tentokrát *David Hlaváč*, hudební komponista a hráč na klávesové nástroje s patologickou vášní k divadlu a historikářství. V Divadle D21 již vytvořil hudbu k inscenaci *Gulliverovy cesty*. Je mimo jiné členem kapely *Střídmi kulísáci v kulísách višňí*. O spolupráci na inscenaci *Racek* režisérka říká: „Jsou to emoce jako rozsekané květiny.“

Racek je divadlem na divadle, komedie o umění a umělcích – spisovatelích a herečkách. Ale proč, o čem a pro koho se doopravdy hrálo? „Buď se zasměješ, nebo zastřelíš. A největší téma *Racka* je ‚pro koho‘. Tvořit i žít.“, odpovídá na tuto otázku Lucie Ferenzová. Kompletní odpověď však přinese až samotná inscenace.

Lucie Ferenzová

Rodačka z Mostu vystudovala český jazyk a literaturu a poté i dramaturgii na DAMU. Její začátky jsou spojeny se jmény jako *Daniel Bamušek*, *David Csezany*, nebo *Jan Kačena*. Z nedávné tvorby je potřeba zmínit dramaturgickou spolupráci s *Divadlem Na Zábradlí (Asanace, Osamělá srdce, Višňový sad ad.)* a site-specific projekty s tandemem *Křivánková – Kozubková (The body present, Konec Klementajna)*. V Divadle D21 má zatím za sebou dramaturgickou spolupráci s *Jiřím Ondrou* na inscenaci *Gould*.

Srdečně Vás zveme na premiéru a zároveň prosíme o rezervaci Vašich lístků na: jana@divadlod21.cz nebo 777 922 277.

Budeme se těšit na Vaši návštěvu!